సెంటర్ సెన్సేషన్

పెద్దలకు మాత్రమే

ఆమె మొగుడు

బొమ్మదేవర నాగకుమారి

మగాడ్ని తేనెటీగతో ఎందుకు పోలుస్తారు?

బంగారు వళ్ళెం నిండుగా—

అంచులు జాల్వారేట్టుగా—

తేనెపోసి... అక్కడ పెట్టినా...

తేనెటీగ ముట్టుకోదు. అటుకేసి కన్నెత్తికూడా చూడదు.

ఫ్రెష్‌గా—

అపుడపుడే విచ్చుకొంటోన్న మరో పువ్వు దగ్గరికి—

అప్పటిదాకా మొగ్గలోనే బంధించిన పరిమళాన్ని...

నెమ్మ నెమ్మదిగా విరజిమ్ముతోన్న—

పువ్వు దగ్గరికెడుతుంది... ఝూమ్మంటూ... ఝుమ్... ఝుమ్మంటూ — మరి మగాడో!....???

●●●

అనసూయ... అనంత్‌తో కల్సి ఆదరా బాదరాగా బస్సెక్కింది.

అందులో సీట్లు — త్రీసీటర్స్ — టు సీటర్స్.

ముందుగా రిజర్వేషన్ చేయించుకోటమ్మూలాన ఇబ్బంది ఏమీ లేకపోయినా — సీట్లెక్కడొచ్చాయా అన్న సస్పెన్స్ మాత్రం దారుణంగా విడిపోయింది.

త్రీ—సీటర్‌లో వచ్చాయి — తమిద్దరి సీట్లు.

విండో సీట్లో అప్పటికే ఒకావిడ కూర్చుని వుంది.

ఎలాగోలాగ ఆవిడ్ని బతిమలాడి ఆ సీట్లో అనంత్‌ని కూర్చోబెట్టేస్తే తనకెంతో నిశ్చింత.

సాధ్యమైనంతగా — గొంతు రిక్వెస్టింగ్‌గా పెట్టి — "చూడండి కొద్దిగా మీరీ చివరికొస్తారా? మావారా సీట్లో —" పూర్తి చేయనేలేదు.

"నాకు పెట్రోల్ వాసన పడదు. బస్ స్టార్టవ్వగానే వాంతులవుతాయి. అందుకే ఏరి కోరి ముందుగా ఈ సీట్ రిజర్వ్ చేయించుకొంటా!" చాలా నిర్మొహమాటంగా చెప్పేసింది — ఆ విండో సీటావిడ.

అనసూయ ఇంకేమీ మాట్లాడలేకపోయింది.

ఆమెకు తెల్సు — ఆ బస్‌లో విండో సీట్లలో కూర్చున్న వాళ్ళందరికీ వాంతుల కల్గిస్తూ మాటలు గట్టిగా విన్పించాయ్.

"చాలా అర్జెంట్! ఈ బస్ తప్పితే ఇంకో బస్ తెల్లారేదాకా లేదు... మేమీ బస్‌లో రావాల్సిందే — " ఒకమ్మాయి గట్టిగా చెబుతోంది.

"వీల్లేదమ్మా! అన్ని సీట్లు రిజర్వ్..." కండక్టర్.

"మాకు సీట్లక్కర్లేదు" నలుగురూ ఒక్కసారే చెప్పారు.

"సరే మీ ఇష్టం " కండక్టరు విసిగిపోయినట్టున్నాడు.

ఆ మాటతో అనసూయ గుండె ఆగినంత పనైంది.

ఆ నలుగురాడపిల్లలూ — ఇలా తమ సీట్ దగ్గర నుంచుని ప్రయాణం చేస్తారా?

"ఆడంగులెవ్వరన్నా కాస్త సర్దుకుని ఈరికి చోటివ్వండి—" కండక్టర్‌ది జాలి గుండెలా వుంది. రిక్వెస్ట్ చేసాడు.

ఆడాళ్ళెవ్వరూ కదిలే ప్రయత్నం కూడా చేయలేదు.

అంగుళం కూడా వదలకుండా—

తమకీ — తమ భర్తలకీ — పిల్లలకీ — పిల్లులకీ చోటు ఎడ్జెస్ట్ చేసుకున్నారు.

ఈ ఆడాళ్ళింతే.

ఎక్కడికి తగలడితే అక్కడే స్వామ్రాజ్యం ఏర్పర్చుకుంటారు — మనస్సులోనే తిట్టుకుంది — అనసూయ.

"పోనీ ఎవరన్నా జెంట్స్ కాసేపు నిలబడండి —" కండక్టర్ మళ్ళీ అడిగాడు.

కాలర్ ఎగరేయచ్చుకదా అని ఇద్దరో, ముగ్గురో మగాళ్ళు లేవబోయారు.

కాలర్ పట్టుకోలేదు కానీ అంత పనీ చేసినట్టుగా — మోచేత్తో పొడిచి — పెదవులు విడివడకుండా — 'మీరు కూర్చోండి' అన్నారు ప్రక్కనున్న ఆడాళ్ళు — భార్యలు.

మీకూ, దానికీ ఏమిటి సంబంధం? అన్నట్లు కూడా వాళ్ళ. కళ్ళల్లో వుండటంతో — హీరోలు కాకపోయినా ఫర్లేదు గానీ జీరోలు మాత్రం కాకూడదన్నట్టుగా కూర్చుండిపోయారు వాళ్ళు.

కండక్టర్ అనహాయంగా వాళ్ళవైపు చూసాడు.

ప్లైప్ వుండుంటుందని.

'వెర్రవ్వేషాలు — బస్సెక్కి తే చాలు దరికీ వేవిళ్ళు వచ్చేస్తాయ్' — పల్లోపలే వళ్ళు మూరుకుం

చేసేదిలేక ఇద్దరూ కూర్చు న్నారు.

ఒక్కసారి వూపిరి పీల్చు ని భర్త ప్ర చూసింది.

పోతుంటుంది' అంటుంది.

పాపం! అందుకే—

ఏ ఆడపిల్లా అతగాడి కంటబడకుండా—

లక్ష కళ్ళతో కాపలా కాస్తుంటుంది.

'అందులో ఈ ఆడపిల్లలకస్సలు

ఎప్పుడు చూసినా తాజాగా ప్రసాదతను.

కళ్ళు నవ్వుతుంటాయ్ —

అనలా గాపులోనే కేతాలుంటాయ్

అందుకు తగ్గట్టుగా అతని ర్సనాలిటీ — అదరగొ ట్టేస్తుంది. డపిల్లల్ని ఆ ఫళానా 'ఫ్లాక్' చేసి రేస్తుంది.

అందులోనూ అతడేమీ 'మడి' ట్టుకోడు.

పుష్పక విమానం — పు గాల్నాటి క్షన్ అంటే ఆవిడ ఒప్పుకోదు. జంగా వుండే వుంటుందం ంది.

'కావాలంటే మా ఆయ మనసు చూడండి!

ఎంతమంది ఆడపిల్లలొచ్చి నా—

ఇంకో పిల్లకి చోట మిగిలి బుద్ధిలేదు.'

'హటమైన మగాడు కన్పిస్తే చాలు—

ఎగరేసుకు పోదామనుకుంటారు' అని అందర్నీ కంబైండ్‌గా తిట్టుకుంటూ—

ఏ పిట్టా వచ్చి వాలకుండా—

వాలినా తన చేతిలో చిక్కేట్టుగా—

అతని చుట్టూ వల పరచి వుంచుతుంది.

కానీ లాభంలేదని ఆమెకు తెల్సు.

తన మొగుడు 'చిత్రాంగీవుడు' లాటివాడని వలతో పాటుగా ఎగిరిపోవడం — వంగతి...

ఆ పిట్టకి చెబుతాడనీ ఆమెకు తెల్సు!

ఆమె ఆలోచన్లకి అంతరాయం

A

ఇప్పుడు మీర
ఆంధ్రభూమి
సెంటర్
సెన్సేషవ్ కః
రెండవ పేః
చదువుతున్నాః ు

ఆ అమ్మాయిలు 'ఇట్ ఓకే' అన్నట్టుగా నవ్వారు.

"రైటో?..." కండక్టర్ విజిల్ వూదాడు.

బస్ స్టార్టయ్యింది.

వూరి పొలిమేరలు దాటగా 'డ్రైవర్ లైట్లు ఆఫ్ చేసాడు.

అనసూయకు ఒక్కసా గా ఆ చీకట్లో భయమేసింది.

తనమీద ఎవరైనా ప ళ్ళేస్తారని కాదు.

ప్రక్కనే ఆడపిల్లలు—

అనంత్ అసలే సమర్థుడు — పైగా చీకటి —

ఆమె గుడ్ల గూబలా—

పిల్లిలా—

కళ్ళు బలవంతంగా తెరిచి పెట్టుకుని అతనికేసి చూస్తోంది.

అతను ఆవలించి చిటికేసి ను.

ఆవలించటం వరకు ఓకే

చిటికేయటమెందుకు? — అన్పించిందామెకు.

ఎందుకోగానీ ఆడపిల్లల్లో ఇద్దరు కిసుక్కున నవ్వారు.

అంటే చిటికె వాళ్ళకోస నా...

ఆమె ఁ సుమానం బలపడిపోయింది.

బస్సువ్వనీ — రైలవ్వనీ—

ఇల్లవ్వనీ — బైటవ్వనీ—

ఎక్కడుంటే అక్కడే మన్మథ సామ్రాజ్యం

ఏర్పర్చుకోవాలనుకుంటారు— మ ాా — సిగ్గూ శరం లేవ్—

పెళ్ళికి ముందు అందమైన మొ కావాలని — ఎన్ని కలలు కంటా ! ఆడపిల్లలు—

తీరా మొగుడు అందగాడైతే—

ఆ ఆడదానికి ఎన్ని ఁ స్త్రై అనుభవిస్తేకానీ తెల్సి చావదు.

అడుగడుగునా భయమే—

ఎగరేసుకుపోతారో అని ఁ బంగారం మంచిదైతే స్వర్ణకా అనుకోనవసరం లేదు.

కానీ—

బంగారం కదా!

రాగితో కలుస్తుంది — పెండ్లి ఇత్తడి మీద కవరింగ్ ఇస్తుంది స్వభావమది—

"అనసూయా! బాటిలందుకో!—" చెప్పాడతను

ఆమె బాస్కెట్లోంచి బాటి అతనికిచ్చింది.

అతనిలా త్రాగేసి పెట్టబోతున్నాడో లేదో — -

"ఎక్స్క్యూజ్ మీ... చెప్పుకోలేదండీ మేము —

కొంచెం వాటరిస్తారా?'' అనసూయ అనుకున్నంతా అయ్యింది.

'మేం తెచ్చుకున్నది ఇదొక్క బాటిలే—

బస్సెక్కడ ఆపుతారో మళ్ళీ — ఈ లోపున నీళ్ళైపోతే —' అనసూయ అందామనుకుంది పాపం!

కానీ ఇప్పటికే—

''యుకెన్ హ్యావిట్!'' అంటూ అనంత్ ఆ అమ్మాయికా బాటిల్ ఇచ్చేసాడు.

సుతారంగా రెండుసార్లు బాటిలెత్తి త్రాగి ఆ అమ్మాయి బాటిలిచ్చేసింది.

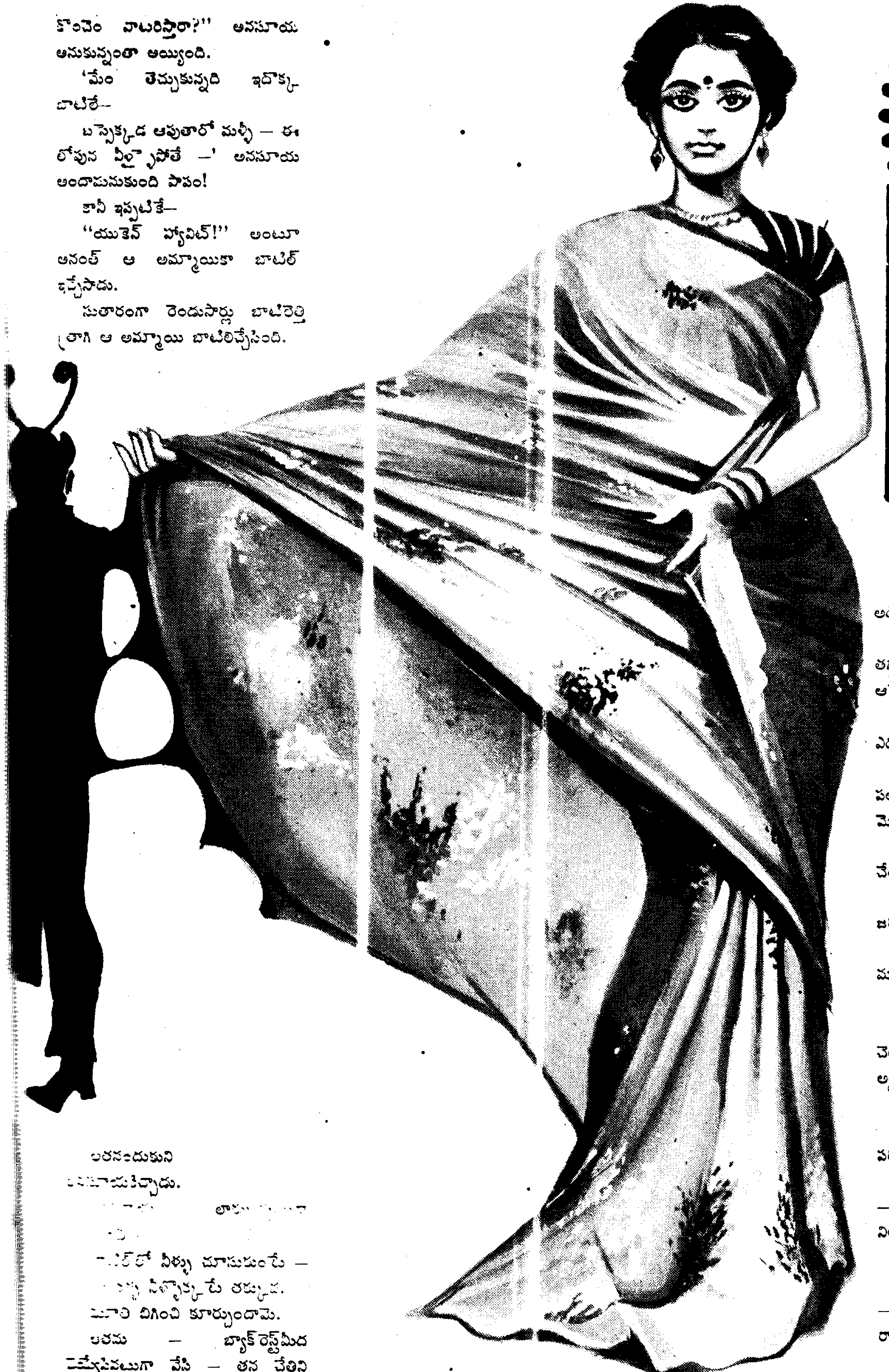

ఇప్పుడు మీరు
ఆంధ్రభూమి
సెంటర్
సెన్సేషన్ కథ
మూడవ పేజీ
చదువుతున్నారు

[illegible]లనందుకుని [illegible]పాదుకిచ్చాడు.

[illegible] లా[illegible]

[illegible]లో నీళ్ళు చూసుకుంటే — [illegible] సీన్నొక్కటే తక్కువ.

[illegible]ని బిగించి కూర్చుందామె.

[illegible]తను — బ్యాక్‌రెస్ట్‌మీద [illegible]పేపట్టుగా వేసి — తన చేతిని [illegible]తు మెడ మీదగా పోనిచ్చాడు.

ఆమె చెప్పింది కోపంగా—

''నా మీద చెయ్యెయ్యొద్దు—''

''కాలేయనా?'' గుస గుసగా అడిగాడతను.

ఆ గుసగుసతో ఆమె రుసరుసలు తగ్గాయ్ — కాసేపు. కానీ అంతలోనే ఆమె కళ్ళ బడిందా దృశ్యం.

ఇందాక నీళ్ళడిగిన అమ్మాయ్ — ఎడం చేత్తో పైన రాడ్‌ని పట్టుకుంది.

జాకెట్‌కీ — చీరకట్టుకీ మధ్యగా — పలుచని లేలేతచర్మం మూలంగా మెరుస్తోన్న నేకెడ్ పార్ట్—

బస్ కుదుపులకి — అనంత్ కుడి చేతికి తాకుతోంది.

ఒక్కో కుదుపుకీ — ఆ పిల్ల ఇటే జరుగుతోంది.

అనసూయ ఒళ్ళు భగభగ మండిపోయింది.

'ఏం చేయాలేం చేయాలి?'

బస్సు కాబట్టి — ఇంట్లో చెలాయించినట్టు — చెలాయిస్తే — తనే అల్లరైపోతుంది.

నలుగురూ గడ్డిపెడ్తారు.

అందుకే సామరస్యంగా పరిష్కరించుకోవాలి.

అనవసరంగా గొడవ పెట్టుకుంటే — సానుభూతి వాళ్ళకే మిగుల్తుంది — నిలబడి వున్నారు కాబట్టి—

నిలబడి...

అక్కడాగి పోయిందామె ఆలోచన.

— అక్కడే అసలు పసలైన ఆలోచన రావటంతో—

''ఏమండీ — కాసేపు పాపం మీరు నిలబడకూడదూ — ఆ పిల్లల్లో ఇద్దరు

కూర్చుంటారు –'' చాలా జాలి అడిగింది.

"వైనాట్?'' ఇమ్మీడియట్‌గా లే విలబడ్డాడతను.

"కూర్చోండి...'' లోప మందుతున్నా, పైకి నవ్వుతు చెప్పింది.

"అబ్బా! చాలా థాంక్సండీ' ఇద్దరమ్మాయిలు సర్దుకు కూర్చున్నారు.

మిగిలిన ఇద్దరూ నిలబడ్డ అతనివైపు ఎడ్మైరింగ్‌గా చూసారు.

'హమ్మయ్య!' అని వూపి పీల్చుకోబోయింది అనసూయ.

కానీ ఎపుడో టామిల్ నేర్చుకున్న అదృష్టం ఆమెని రిలీఫ్ పొందనివ్వలేదు.

ఆ అమ్మాయిలిద్దరూ అరవంలో మాట్లాడుకుంటున్నారు.

"ఒనిడా అనుకున్నాను – ఫర్లేదే–''

"ఎందుకలా?''

"ఒనిడా ఈజ్ ప్రైజ్ ఆఫ్ ది అదర్స్ అండ్ ఎన్వీ ఆఫ్ ది ఓనర్–''

"ఏమిటలా క్యాప్షన్ మార్చావ్?''

"ఇదుగో ఇలాటి మొగుడు పెళ్ళాలకి అలాటి క్యాప్షన్ సరిపోతుంది–''

నవ్వు ఆపుకున్నారిద్దరూ–

అనసూయ కొర కొరా చూడబోయి వూర్కుంది.

విసురుగా తల త్రిప్పుకుంది.

'నారీ – నారీ నడుమ మురారీ'లా వున్నాడు నించున్న అనంత్.

కుక్కతోక వంకర–

ఎంతకాలమని రాళ్ళు కట్టాం?

కానీ వదిలేస్తే వూగుకుంటూ మరీ వెళ్తుందే?

ఏం చేయాలి?

ఆమెకు భర్తని కాపాడుకోటం–

స్థానిక, జాతీయ, అంతర్జాతీయ సమస్యైపోయింది.

బస్సాగింది.

ముందు సీట్లో ఒకావిడ చెప్పింది – "కొంచెం ఏదన్నా టిఫిన్ తెచ్చిపెడతారా?'' దిగుతోన్న అనంత్‌తో–

"ష్యూర్! ష్యూర్!!'' నవ్వుతూ వెళ్ళాడతను.

పది నిముషాల్లో తిరిగొచ్చాడు – ముందావిడ టిఫినూ – అనసూయకి కాఫీ పట్టుకొచ్చాడు.

ఆ కాఫీ అలాగే అతని షర్ట్‌మీద పోస్తే–?

అతని ముఖానికి ఏదన్నా గాటు పెడితే–?

అతని అందం తగ్గి – మామూలుగా వుంటే ఎవరూ అతని గురించి పట్టించుకోరుగా – అనిపించిందామెకి.

ఛ! ఎంత దారుణంగా ఆలోచిస్తోంది తను! అలా అనుకోగానే ఆమెకు గిల్టీగా అన్పించింది – అంతలోనే–

పెళ్ళప్పుడు – ఇద్దరూ మేడ్ ఫర్ ఈచ్ అదర్‌లా వున్నారు. కానీ ఇద్దరు పిల్లలు – రెండు సిజేరియన్లు – పదేళ్ళ మ్యారీడ్ లైఫ్ తనని మిడిల్ ఏజ్‌లోకి తోసేస్తే–

ఇప్పుడు మీరు
ఆంధ్రభూమి
సెంటర్
సెన్సేషన్ కథ
నాల్గవ పేజీ
చదువుతున్నారు

అతన్నేమో అవన్నీ సానపెట్టినట్టున్నాయి – అదృష్టం! రాటుదేలి –ఇంకా – చెకుముకి రాయిలా – రవ్వలా – పదునుగా వుంటాడు. మౌనంగా కాఫీతాగి గ్లాస్ అతనికిచ్చేసింది.

అక్కడే నలుగురమ్మాయిలూ దిగిపోయారు –టాటా చెబ్తూ – అందులో ఓ నల్లపిల్ల కన్ను గీటటం తను స్పష్టంగా చూసింది.

పోనీలే – పీడా విరగడయ్యింది కదా!' అని శాంతంగా కూర్చుంది.

అనంత్ ఆమె పీపు చుట్టూరా చెయ్యేసాడు.

ఆ చేతి నీడకి వెనకగా తలవాల్చి కళ్ళు మూసుకుందామె.

టెన్షన్ నుంచి రిలీఫ్ కావటంతో మానసికంగా – శారీరకంగా అలిసిపోవటంతో–

గాలి వీస్తుండటంతో – భర్త తన 'దగ్గరే' వున్నాడన్న భావంతో ఆమెకు కునుకు పట్టింది.

పది నిముషాలైందో లేదో ఎందుకో అనీజీగా అన్పించి మెలుకువొచ్చింది.

విండో సీటావిడ తన భుజమ్మీదికి ఒరిగిపోయింది–

అంత మామూలు విషయమైతే – అనసూయ అసలు పట్టించుకొనేదే కాదు.

తన భుజమ్మీదున్న – అనంత్ చేయి – విండో సీటావిడ చెంపల్ని నిమురుతోంది.

ఆమెకా క్షణంలో – అతని చేతులూ కాళ్ళూ కట్టేసి–

కళ్ళకు నల్లటి గంతలు కట్టి–

కూర్చోబెడితే ఎలా వుంటుందన్న ఆలోచనొచ్చింది.

మనస్సుని ఎలా కట్టేయగల్దు?

మనస్సుంటే మార్గముంటుంది.

అతను పెదవుల్తో కూడా సైగలు చేయగల్డు.

ఛ! ఛ!!

లగేజితో పాటుగా ఈయన్ని బస్సుపైన పడేయాల్సింది – అన్పించిందామెకి – అంతలోనే నవ్వొచ్చింది. చేతగాని నవ్వు.

వచ్చేవారం

మరో సెంటర్ సెన్సేషన్

*

పరిచయం

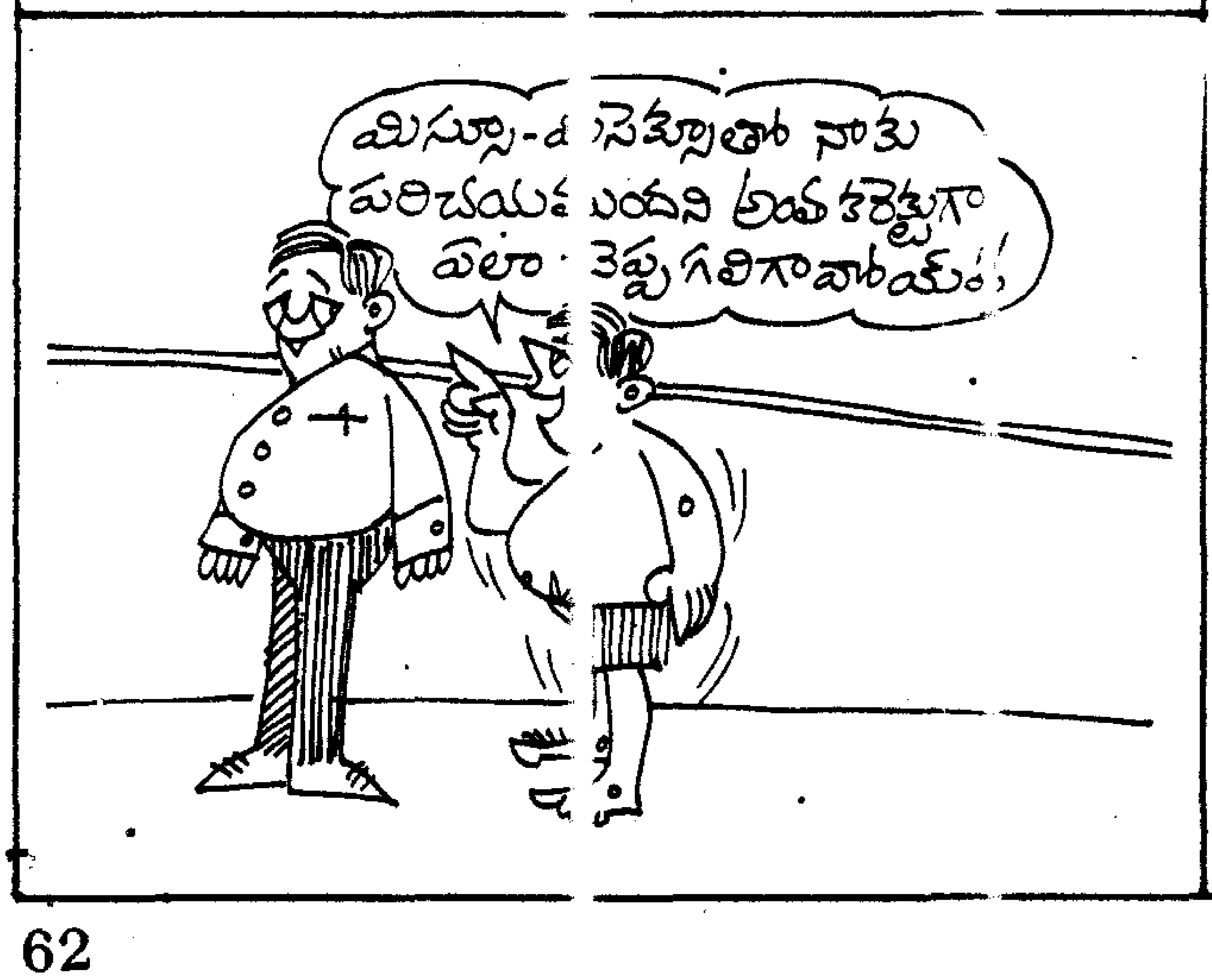

తెరిచి